

РЕШЕНИЕ

№ 3268

гр. София, 26.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря Б.В.И.П.
като разглежда докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20221110201428 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Т. Б. Д., ЕГН ***** против Наказателно постановление № 31/30.11.2021 г., издадено от Т.А.Т. - главен инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет /ИВСС/, с което на основание чл. 408а, ал. 1 от Закона за съдебната власт на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 2 във вр. чл.175а, ал. 1, т. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, в подкрепа на което се поддържа липса на материална компетентност на наказващия орган от една страна, а от друга – наличие на предпоставките по чл. 28 ЗАНН.

По изложените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. С депозирана по делото писмена молба поддържа жалбата изцяло по изложените в същата съображения.

Въззиваемата страна, чрез процесуалния си представител, с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт,

поддържа становище за законосъобразност на атакуваното наказателно постановление и моли същото да бъде потвърдено, в която връзка ангажира по делото и подробна писмена защита. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, намира, че жалбата е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок от процесуално легитимирана страна и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

След като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК съдът провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че са налице основания за неговата отмяна. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

Т. Б. Д. заемал длъжността следовател в Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - П..

На 02.06.2021 г. Т. Б. Д. подал в Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС) декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ, чрез „Български пощи“ ЕАД с пратка №, приета от куриер на същия ден, като декларацията била заведена в служба „Регистратура“ на ИВСС с вх.№ 11713/04.06.2021 г.

На 10.06.2021 г. служител на ИВСС извършил проверка в базата данни на ИВСС във връзка с подадените в срок декларации за имущество и интереси, за което съставил списък на съдии, прокурори и следователи, чиито декларации за имущество и интереси подлежат на проверка, неподали в срок декларации по чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ в срока по чл. 175в, ал. 1, т. 2 от ЗСВ. Сред лицата, които не са подали в срок декларация по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ в срока по чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ бил и жалбоподателят Т. Б. Д..

За констатираното нарушение ЦВ. Б. Д. – експерт с юридическо образование в специализираната администрация на Инспектората към Висшия съдебен съвет, съставила АУАН № 31/14.07.2021 г. срещу Т. Б. Д. за извършено административно нарушение по чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а,

ал. 1, т. 1 ЗСВ, с което е осъществил състава на чл. 408а, ал. 1 от ЗСВ.

Въз основа на съставения АУАН главният инспектор на ИВСС издал наказателно постановление № 31/30.11.2021 г., с което за описаното в АУАН административно нарушение на Т. Б. Д. била наложена „глоба“ в размер на 300 лева.

НП било връчено на Т. Б. Д. на 13.01.2022 г., като в законоустановения срок последният подал процесната жалба срещу обжалваното наказателно постановление, която инициирала настоящото производство.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля ЦВ. Б. Д., както и въз основа на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства – АУАН, протоколи, докладна записка, ведно със списък на съдии, прокурори и следователи, неподали в ИВСС декларации за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ в срока по чл. 175в, ал. 1, т. 2 от ЗСВ, декларация вх.№ 11713/04.06.2021 г. на Т. Б. Д., справка от НБД „Население“, известия за доставяне, покани, извлечение от „Български пощи“ АД за проследени пратки, кореспонденция от ИВСС с Окръжна прокуратура - П., Заповед № 3-38/19.04.2021 г. на Главния инспектор на ИВСС, акт за встъпване в длъжност.

Така посочените доказателства съдът намира за отразяващи в пълнота подлежащите на доказване обстоятелства. Не са налице основания за тяхното дискредитиране, поради което съдът изгражда своите изводи въз основа на така формирания доказателствен материал. Анализирани поотделно и в тяхната съвкупност, писмените доказателства позволяват еднозначно установяване на релевантните към предмета на доказване по делото обстоятелства, поради което следва да бъдат възприети без резерви като единни, последователни и кореспондиращи помежду си.

Съдът кредитира показанията на свидетеля ЦВ. Б. Д., тъй като същите са логични, последователни и съответни на писмените доказателства по делото. От показанията на свидетел Д. се установява, че жалбоподателят е депозирал процесната декларация за имущество и интереси по пощата на 02.06.2021 г. Следва да се посочи, че между страните по делото липсва спор относно това обстоятелство, доколкото жалбоподателят не отрича, че декларацията е подадена на 02.06.2021 г. след законоустановения срок.

Съдът кредитира и приетите по реда на чл. 283 НПК писмени

доказателства, доколкото същите са пряко относими към предмета на доказване по делото по смисъла на чл. 102 НПК.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления, районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Жалбата е подадена в срока на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок за обжалване на наказателното постановление, връчено на 13.01.2022 г., след като жалбата е депозирана на 21.01.2022 г., поради което разглеждането ѝ е допустимо.

За да постанови решението си съдът следва да обсъди наличието на административно нарушение, доказателствата относно субекта на административното нарушение, административното наказание и реда, по който то е наложено. Процедурата по установяването на административно нарушение, издаването на наказателно постановление и неговото обжалване е уредена в ЗАНН. За неуредените в посочения нормативен акт случаи, чл. 84 от ЗАНН, препраща към субсидиарно приложение на разпоредбите на НПК. В производството по обжалване на наказателно постановление, административнонаказващият орган е този, който поддържа административнонаказателното обвинение, съответно тежестта на доказване е за него. Отразените в Акт за установяване на административно нарушение фактически констатации нямат доказателствена стойност по презумпция. Същите не се считат за установени до доказване на противното, със способите за събиране на доказателствата в наказателния процес.

Преди да направи служебна проверка на материалноправната законосъобразност на обжалваното НП, настоящият съдебен състав счита, че дължи първо проверка дали процесните АУАН и НП отговарят на изискванията на процесуалния закон. На първо място, процесният АУАН е съставен от св. ЦВ. Б. Д., която е оправомощена да го състави на основание чл. 408д, ал. 1 ЗСВ и Заповед № 3-38/19.04.2021 г. Съгласно разпоредбата на чл. 408д, ал. 2 ЗСВ наказателните постановления се издават от главния инспектор на ИВСС, поради което обжалваното НП е издадено от

компетентен орган.

С оглед възраженията в жалбата относно липсата на материална компетентност на наказващия орган следва да бъде отбелязано, че действително Теодора Точкова е избрана на 02.04.2015 г. за главен инспектор в ИВСС, на основание чл. 84, т. 8, чл. 86, ал. 1 и чл. 132а, ал. 2 от Конституцията на Република България /КРБ/ и чл. 42, ал. 1 и чл. 46 ЗСВ, с решение на 43-то Народно събрание и е встъпила в длъжност на 09.04.2015 г. като главен инспектор на инспектората при Висшия съдебен съвет. Същевременно, съгласно чл. 132а, ал. 2 от Конституцията на Република България /КРБ/, мандатът на главния инспектор на ИВСС е петгодишен, респективно в случая същият е изтекъл на 02.04.2020 г. Необходимо е да бъде взето предвид, че Инспекторатът към Висшия съдебен съвет е постоянно действащ орган на съдебната власт, който съгласно чл. 132а от Конституцията проверява дейността на органите на съдебната власт, без да засяга независимостта на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите при осъществяването на техните функции; извършва проверки за почтеност и конфликт на интереси на съдии, прокурори и следователи, на имуществените им декларации, както и за установяване на действия, които накърняват престижа на съдебната власт, и такива, свързани с нарушаване на независимостта на съдиите, прокурорите и следователите, като действа служебно, по инициатива на граждани, юридически лица или държавни органи, включително на съдии, прокурори и следователи. Ако осъществяването на тези правомощия, които са и задължения на органа, бъде осуетено за продължително време, на практика ще бъде елиминиран конституционноустановен орган с важни контролни правомощия и функции по осигуряването на прозрачност по отношение на органите на съдебната власт. Отделно от това, главният инспектор и инспекторите се избират от Народното събрание с мнозинство две трети от народните представители. Всички те осъществяват конституционните си правомощия като колективен орган и ако правомощията им се прекратяват автоматично, след изтичането на техния мандат, конституционното изискване от по-висша степен за непрекъсваемост във функционирането на този конституционноустановен държавен орган би останало неудовлетворено за неопределено време — докато Народното събрание постигне мнозинство от две трети за избирането на новите главен инспектор и съответния брой инспектори.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав споделя мнението, че правомощията на главния инспектор от Инспектората към Висшия съдебен съвет не се прекратяват автоматично с изтичането на срока, за който е избран, а същият продължава да изпълнява своите правомощия до избиране от Народното събрание на нов главен инспектор, поради което и доводите на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

Процесният АУАН и обжалваното НП са издадени и при спазване на предвидените давностни срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, подписани са от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени лично на жалбоподателя за запознаване със съдържанието им. В случая АУАН е съставен по реда на чл. 40, ал. 2 ЗАНН в отсъствие на жалбоподателя, тъй като последният е бил уведомен по надлежния ред за датата на явяването му в ИВСС за съставяне на АУАН, но не се е явил. Същевременно АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити, посочени в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като липсва каквото и да е противоречие или неяснота в съдържанието им.

С оглед изложените съображения съдът счита, че процесният АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени при спазване на всички императивни изисквания на ЗАНН.

При така установените фактически положения съдът намира, че несъмнено и безспорно бе установено извършено нарушение от въззивника Т. Б. Д. по чл. 175в, ал. 1, т. 2 вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, като не е подал декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ в Инспектората към Висшия съдебен съвет в законоустановения срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ декларация за имущество и интереси се подава ежегодно до 15 май – за предходната календарна година. В случая жалбоподателят Д. се явява задължено лице по смисъла на закона, доколкото е заемал длъжността „следовател в Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - П.“. С оглед на това последният е бил задължен до 17.05.2021 г. (първият присъствен ден след 15.05.2021 г., който е бил неприсъствен – събота) да подаде декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ.

По безспорен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства се установи, че процесната декларация е подадена от Т. Б. Д. по

пощата на 02.06.2021 г., тоест след законоустановения срок, с 16 дни закъснение.

Предвид посоченото, въззивникът Т. Б. Д. е осъществил от обективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ.

Нарушението е извършено виновно при форма на вина непредпазливост, в хипотезата на небрежност, доколкото жалбоподателят не е предвиждал и не е целял настъпването на негативното изменение на обективната действителност в резултат на неподаването в срок за декларацията по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ, но по закон е бил длъжен и е могъл да предвиди, че следва да изпълни задължението си в посочения срок.

Съдът обаче намира за основателно възражението за незаконосъобразност на обжалваното НП поради неприлагане на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН в конкретния случай, макар и не по изложените от въззивника съображения. По смисъла на чл. 11 ЗАНН, вр. чл. 93, т. 9 НК, за да се приеме един случай за „маловажен“, следва с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства да представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Доколкото в случая се касае за формално административно нарушение, за съставомерността на което не е предвидено настъпването на общественоопасни последици, то следва да се отчете налице ли са смекчаващи отговорността обстоятелства, които да характеризират нарушението като такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения по чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ. В случая като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се отчете фактът, че се касае за първо административно нарушение от страна на жалбоподателя, по която и да е от хипотезите на чл. 175в, ал. 1 ЗСВ, като не са представени доказателства за други предходни нарушения на ЗСВ или ЗПИЛЗВДД (отм.) от страна на Т.Д.. На следващо място, като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се отчете и фактът, че закъснението за подаване на декларацията е само 16 дни, от които 12 работни, като същата е подадена доброволно от страна на последния и то преди да бъде констатирано самото нарушение от страна на ИВСС след извършване на

съответната проверка в информационната система на ИВСС на 10.06.2021 г. В този смисъл е и практиката на АССГ – Решение № 6150/22.10.2019 г. по адм. дело № 5642/2019 г. по описа на АССГ, XIII-ти касационен състав (подаване на декларация за имущество и интереси със закъснение от 14 дни е прието за маловажен случай), Решение № 4676/04.07.2019 г. по адм. дело № 3889/2019 г. по описа на АССГ, XV-ти касационен състав (подаване на декларация за имущество и интереси със закъснение от 14 дни е прието за маловажен случай) и т.н. В този смисъл е и практиката на АССГ, макар и касаеща нарушения по отменения ЗПИЛЗВДД – Решение № 2673/16.04.2015 г. по адм. дело № 12133/2014 г. по описа на АССГ, XII-ти касационен състав (закъснение от 12 дни при подаване на декларация е прието за маловажен случай); Решение № 4669/07.07.2014 г. по адм. дело № 3035/2014 г. по описа на АССГ, XI-ти касационен състав (подаване на декларация със закъснение от 3 месеца е прието за маловажен случай); Решение № 3378/18.05.2013 г. по адм. дело № 10213/2012 г. по описа на АССГ, VII-ми касационен състав (подаване на декларация с 20 дни закъснение е прието за маловажен случай) и др.

Следва да се отчете и обстоятелството, че при извършената проверка на процесната декларация не е установено несъответствие между декларираните обстоятелства и реалното фактическо положение, което е и целта на декларирането по реда на чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се отчете и фактът, че нарушението е извършено при форма на вина небрежност. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в предвидените от закона случаи, какъвто не е настоящият. Формата на вина обаче следва да бъде преценявана с оглед субективното отношение на дееца в интелектуален и волеви аспект при неизпълнение на предвиденото в закона задължение, която форма на вина неминуемо рефлектира и върху обществената опасност на деянието и дееца. В настоящия случай административното нарушение е извършено при форма на вина непредпазливост и то в хипотезата на небрежност, което следва да се отчете като обстоятелство, занижаващо обществената опасност на извършеното административно нарушение и на самия деец.

Действително, ЗСВ регулира важни обществени отношения, като с

процесното задължение се цели прозрачност в имуществената сфера на магистратите. Законодателят обаче не е предвидил ограничение при приложението на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН в зависимост от вида на административното нарушение, респ. нормативния акт, който е бил нарушен. Такова ограничение не е предвидено и съобразно задължителните указания по приложение на закона, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС. С оглед на това само поради факта, че неизпълненото задължение е предвидено в разпоредба от ЗСВ, респ. нарушението е извършено от магистрат, не изключва априори приложението на нормата на чл. 28 ЗАНН. Освен това, в конкретиката на настоящия казус, засягането на обществените отношения, обект на защита от разпоредбата на чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ, е незначително, поради което използването на административно-наказателна репресия се явява нецелесъобразно и обществено неоправдано. Както се посочи по-горе, жалбоподателят не е целял укриване на данни за имуществото и интересите си, няма данни при проверката декларацията да е била нередовна или да е установено несъответствие, нарушението е констатирано след като процесната декларация вече е била депозирана в Инспектората към ВСС, поради което общественият интерес, свързан с прозрачността на имуществото на магистрата, не е бил накърнен.

Предвид всичко гореизложено, според настоящия съдебен състав, макар и нарушението формално да е извършено от обективна и субективна страна, са налице множество смекчаващи отговорността обстоятелства, които го характеризират като такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение със случаите на административни нарушения от този вид. С оглед на това наказващият орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, като не санкционира жалбоподателя, а го предупреди, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Като не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон, което се явява основание за отмяна на обжалваното НП поради неговата незаконосъобразност.

По изложените съображения съдът намира подадената жалба за основателна, поради което съдът следва да отмени атакуваното в настоящото производство наказателно постановление на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 и ал. 4 от ЗАНН (изм., бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), и да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от

същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

По отношение на претендираните разноски, съдът следва да посочи, че съдебният акт по чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН не е идентичен с отменителния такъв по чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, доколкото в случая наказателното постановление се отменя поради наличие на хипотезата на чл. 28 от ЗАНН, която не променя извода за наличие на административно нарушение, а предвижда единствено отпадане на наложената административна санкция срещу задължително предупреждение, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Тази особеност на съдебния акт по чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН дава основание на въззивната инстанция да счита, че разноски следва да бъдат присъдени в полза на АНО за юрисконсултско възнаграждение, а не в полза на жалбоподателя, на когото е отменена административната санкция срещу предупреждението по чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН. С оглед изложеното, искането на представителя на въззиваемата страна за присъждане на разноски се явява основателно по аргумент на чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗАНН, с оглед процесуалното представителство в рамките на въззивното производство. В тази връзка, на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правна помощ ("Възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв. ") Т. Б. Д. следва да заплати в полза на ИВСС сумата от 80 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 вр. ал. 4 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 31/30.11.2021 г., издадено от Т.А.Т. - главен инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет /ИВСС/, с което на основание чл. 408а, ал. 1 от Закона за съдебната власт на жалбоподателя Т. Б. Д., ЕГН ***** е наложено административно

наказание „глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Т. Б. Д., ЕГН *****, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОСЪЖДА Т. Б. Д., ЕГН *****, с адрес в гр.П., бул.“.....“ №, да **заплати** на Инспекторат на Висшия съдебен съвет сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____